

Forsøg gøres, kunde føres til en for Staten og Samfundet højst ønskelig Enighed med Folketinget.

Dette er da Grunden til, at jeg i Dag forelægger for Landstinget dette Lovforslag om et indenlandsk Statslaan. Det er jo det høje Landsting vel bekendt. I og for sig var det naturligvis principielt det rigtigste, at et Forslag af en saa stor finansiel Rækkevidde forelagdes først i Folketinget, men jeg har ment at kunne se bort herfra, fordi vel denne Behandling, som nu det høje Landsting skal gaa til af dette Forslag, kan betragtes som en Fortsættelse af en ved Udvalgets Optræden den Gang afbrudt Forhandling, og desuden kan der ikke herske nogen Tvivl om Folketingets Tilslutning til Forslaget.

Jeg maa gøre opmærksom paa, at samtidig med dette Forslag fremsætter Indenrigsministeren et Forslag om Afvikling af de overordentlige Foranstaltninger, der udspringer af Loven af 7. August 1914, og om denne Lovs Ophævelse. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa dette Forslag, som min Kollega nærmere vil omtale, men jeg skal kun bemærke, at Ministeriet selvfølgelig stiller sig forskelligt til disse to Forslags Behandling. Medens Ministeriet maa ønske, ligesom overfor alle af Regeringen forelagte Forslag, at hvad man vel i Korthed kan kalde Afviklingsloven maa møde Tilslutning hos den høje Rigsdag, og at man, saa hurtigt ske kan, maa vedtage dette Forslag, saa at det kan ophøjes til Lov, saa maa Ministeriet overfor Statslaanet stille sig saaledes, at det maa kræve dette Lovforslag vedtaget inden den 1. April, idet jo ogsaa Forslagets Ojemed er at skaffe Midler til Dækning af den Udgift, som indeværende Finansaar har medført eller endnu vil medføre. Jeg skal ogsaa nævne, at den Overenskomst, der er sluttet med Bankerne, har det Vilkaar, at den kun er bindende for disse, saafremt den fornødne Lovhjemmel er erhvervet inden den 1. April d. A. Det var jo nemlig fornødent for Finansministeren at træffe en ny Overenskomst med Bankerne, da den tidligere var udløbet, og det er ogsaa lykkedes at opnaa en saadan med de fem Hovedbanker paa samme Vilkaar som den tidligere. Om den Forhandling, jeg har ført herom, skal jeg henvise til to trykte Bilag, to Skrivelser, den ene fra Finansministeriet, og den anden en Svarskrivelse fra Nationalbanken paa de to Bankers Vegne.

Naar jeg dernæst kommer til selve

Lovforslaget, skal jeg nævne, at der er foretaget den Ændring i det, at Løbedagen for Obligationerne og Dagen for Indbetalingskravet er sat til den 15. Marts i Stedet for som tidligere til den 1. Marts. Der kunde neppe vælges nogen anden Datum end den 15. Marts, da det gjaldt om, at Midlerne skulde tilvejebringes og indbetales i Statskassen inden Finansaarets Udløb, og overfor saadanne Obligationer og lignende Papirer er det gældende og rimelig Skik, at Løbedagen er enten den 1. eller den 15. i en Maaned. Heller ikke vil der være nogen Vanskelighed derved, at den 15. Marts allerede er forbigaaet nu, da Lovforslaget forelægges for det høje Landsting, og altsaa ogsaa vil være forbigaaet, naar Lovforslaget vedtages. Thi dette vil kun medføre en ganske simpel Renteberregning ved Obligationernes Afgivelse til Laangiverne. — Jeg maa nævne, at der under den Forhandling, som Bankerne førte, rejstes et Krav fra de fire private Bankers Side om Rente-godtgørelse. De gjorde gældende, at de var gaaet ud fra som sikkert, at Statslaanet vilde blive vedtaget af den høje Rigsdag og stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, saaledes at Midlerne kom til Udbetaling den 1. Marts, og at de havde maattet opsamle disse meget betydelige Midler, det her gælder om, op til en Sum af 84 Millioner, og altsaa ikke havde kunnet anvende dem nyttebringende, rentebringende i Tiden før og dernæst heller ikke i Tiden efter den 1. Marts. Man gjorde da, i alt Fald fra tre af Bankernes Side, gældende, at man ønskede en Rentegodtgørelse, svarende til 5 pCt. aarlig af Beløbet fra 1. Marts. Denne Sag blev saa afgjort uden Tab for Statskassen derved, at Nationalbanken har paataget sig at udrede denne Rentegodtgørelse til de fire Banker fra 1. Marts til 15. Marts. Dernæst bliver Forholdet dette, at fra 15. Marts krediterer Nationalbanken Statskassen for en Rente af de 84 Millioner til 5 pCt. Der bliver imidlertid en lille Forskel derigennem, at Obligationerne jo vil lyde paa 84 Mill. Kr., men kun betaales med $96\frac{1}{2}$ pCt., saaledes at Nationalbanken ikke helt udreder et Rentebeløb til Statskassen, der svarer til de 84 Mill. Kr. Men denne Renteforskel beløber sig kun til nogle faa Tusinde Kroner for Tidsrummet 15.—31. Marts, og jo hurtigere den høje Rigsdag kan ende sine Forhandlinger om dette Lovforslag, des mindre vil den blive. Da altsaa denne Dato, den 1. Marts, er rettet til den 15. i Lovforslagets § 1,